

Suruchin (reťaz, povraz)

Suruchin patrí medzi menej známe, ale napriek tomu veľmi tradičné zbrane RyuKyu Kobudo. Jej stopy však môžeme nájsť ako na Okinawe, tak na Japonskej pevniny. Na Okinawe bola práca so Suruchinom ovplyvnená čínskou zbraňou menom Ryusei a bojovým štýlom Muchi

Je ťažké určiť jej pôvod. Myslím si, že by sme sa mali vrátiť ešte do doby kamenej, kde sa na zaháňanie levov a tigrov požíval povraz so zaveseným kameňom. Je rovnako ťažké určiť, kde a kedy sa začalo umenie Suruchin Jutsu rozvíjať a systematizovať.

Ako Suruchin sa dalo použiť takmer čokoľvek. Najčastejšie to bol povraz zo spletených konských, ženských, alebo iných vlasov, v krajnej núdzi sa ako zbraň dala použiť aj reťaz zo studne. Rovnako tak sa využíval povraz, alebo drôt, ktorým rybári priväzovali malé lode k brehu v prístave Naha, alebo kožený povraz, ktorý slúžil ako spevnenie viazania. Pre väčšiu efektívnosť sa na koniec pridávalo závažie (*jin*, alebo *chin*, používalo sa ako ťažidlo na pridržanie ryžového papiera pri písaní) v podobe kameňov, alebo železných kúskov.

Dĺžka a aj konštrukcia Suruchin je dosť variabilná. Používala sa dĺžka 90 cm, 150 cm 180 cm, alebo 240 cm. Od dĺžky sa potom priamo odvíjalo jej použitie. Podľa dĺžky sa určovalo aj meno. Rozdeľovalo sa na Tan Suruchin (krátka), čo bola zbraň do dĺžky 150 cm a Naga Suruchin (dlhá), čo bola zbraň od 180

cm vyššie. Táto zbraň sa vždy vyučovala až po zvládnutí jednoduchých zbraní Ryukyu Kobudo. Bolo možné ju veľmi ľahko skryť a v prípade ohrozenia sa z obete naraz stal víťaz.

Až na konci 19. a začiatkom 20. storočia sa ako Suruchin začala používať reťaz o dĺžke medzi 6 a 9 stopami. Jej dnešná forma sa podobá zbrani využívanej v Ninjutsu, známej pod menom Manriki, alebo Manriki Kusari.

Používanie tejto zbrane už vyžaduje istú šikovnosť a zručnosť. Aj preto sa v našom klube Kobudo Kai vyučuje Suruchin až od 1. Danu. Kratšia zbraň sa využíva na švihové techniky a údery. Práca s Tan Suruchin pripomínala prácu s čínskym bičom (*Jiujié Bian*). Využívajú sa techniky šľahania, točenia a priame údery. Naopak dlhšia sa využíva na zachytenie protivníkovho zápästia na väčšiu vzdialenosť, alebo obtočenie Suruchin okolo zbrane, rúk, nôh, poprípade okolo

krku. Ďalej potom nasledovalo zväzovanie súpera (*Hojo Jutsu*), alebo jeho škrtenie. Pokiaľ sa zachytila súperova noha, nasledovalo trhnutie, ktoré malo za cieľ vyviesť protivníka z rovnováhy a jeho zhodenie na zem. Niekedy sa ako závažie používala krátka šípka, alebo čepeľ, ktorou sa potom do súpera bodalo, alebo rezalo. Techniky Suruchin sa veľmi podobajú na použitie Nunchaku, alebo Sansetsukon (trojdielna palica).

Pri práci s touto zbraňou je veľmi dôležité používanie Tai Sabaki (premiestňovanie tela) a Ashi Sabaki (premiestňovanie nôh). Je totiž ťažké blokovať všetky útoky zbraňou, hlavne keď bojujeme proti dlhším, alebo ťažším zbraniam. Je veľmi efektívna aj pri boji so súpermi, ktorí používajú oceľové zbrane, alebo ťažké baseballové pálky. S pomocou Suruchin môžeme súperovi vytlačiť zbraň z ruky, alebo ho zamotať pevným lanom, reťazou, alebo drôtom.

Pri tréningu sa obvykle používa povraz z kože, pretože umožňuje vyššiu rýchlosť, ohybnosť a mrštnosť. Najťažšie pri tejto zbrani je kontrola letiacej časti. Pokiaľ si cvičenec uvedomí jej dĺžku a možnosti, je potom schopný udržať protivníka v dostatočnej bojovej vzdialenosti. Boky by mali byť kvôli väčšej stabilite znížené, ťažisko poklesnuté a švih by mal vychádzať z ramien a rúk, ktoré začínajú pohyb nad hlavou. Získanie kontroly nad švihom plne závisí od zručnosti užívateľa Suruchinu a táto kontrola stability pred konečným úderom je kriticky dôležitá. Pri švihových technikách je rovnako účinná na dlhšiu a strednú vzdialenosť, na krátku vzdialenosť sa využíva hlavne na znehybenie protivníka, alebo škrtenie.

Postupnosť metodiky tejto zbrane je od jednoduchých švihov, nasledujú boky, kde sa využíva celá dĺžka povrazu, cez údery koncom zbrane, až ku kombinovaným švihom, kde sa z tejto nenápadnej a zdanlivo jednoduchej zbrane stane smrtiaci vír.

To isté platí aj pri metodike zápasu. Od jednoduchých blokov, kde prevláda využívanie Tai Sabaki, alebo Ashi Sabaki, ku kombináciám so švihnutím, alebo úderom až k mäkkým technikám, hodom, zväzovaniu, škrteniu, imobilizácií a transportu súpera.

V dnešnom svete môžeme techniky Suruchin a princípy boja s touto zbraňou použiť keď máme v ruke opasok z nohavíc, vodítko na psa, alebo remienok od dámskej kabelky. Ako Suruchin je možné dokonca použiť mikinu, bundu, či iný kus oblečenia, ktoré sa hlavne v lete nosia prehodené okolo ramien, alebo krku. Znova platí, že Kobudo by nás malo učiť, ako využiť veci denného použitia ako zbrane na svoju reálnu sebaobranu.

Hoci je táto zbraň pomerne stará, dochovalo sa veľmi málo historických Kata (foriem). Medzi najznámejšie patrí Meazato (Shinken Taira) no Suruchin od majstra Shinkena Tairu, alebo Suruchin no Toseki, ktorá sa cvičí v Matayoshi Ryu Kobudo. Medzi menej známe a moderne Kata patrí Kihan no Suruchin Ichi, Kihan no Suruchin Ni a Minowa no Suruchin. Existujú aj školy, kde sa Kata necvičia vôbec, aj keď je táto zbraň zaradená do programu výuky a vyučuje sa s ňou iba zápas na vysokých technických stupňoch.

Pripravil: Mgr. Igor Vakoš

www.kobudo.eu

